

Kendime Mektuplar -2-

Sevgili,

Ben seni orada öylece bıraktığımda beş yaşlarındaydın demek! Oysa daha dün gibi ama aramızda yıllar var, ağarmış saçlar ve de yorgun bir kalp. Hemen yanibaşımdasın, uzanıyorum ama bir türlü tutamıyorum elini. Seni özlerken zaman uzaklaşıyor ve ben sonsuz bir hasretin içinde kalıyorum.

Sonbahar geldi yine. Bahçedeki elma, erik, kayısı, kiraz, ceviz yapraklarını döktü. O yemyeşil, kocaman yapraklı asmalar şimdi kuru bir halat gibi. Baharda tekrar budanacak ve eski tazeliğine kavuşacak. Hatmeler, zambaklar, laleler tekrar çiçeklenecek. Başına kolayca çıktığın ama inemediğin mor dut tekrar meyve verecek. Peki sen o elindeki oyuncağı bırakıp ne zaman döneceksin?

Bugün iki gün önceki yağmurdan kalan nemin etkisiyle çürümeye, güneşin altında kurumaya yüz tutmuş yapraklar üzerinde dolaştım. Yumuşak bir çitirtiyi duyuyordum ayaklarımın altından. Toprağı bir yorgan gibi kaplamışlardı. Toplanıp yakılacaklar, külleri toprağa karışacak. Kıyıda köşede kalanlar da soğuşun, yağmurun, karın altında çürüyerek karışacak toprağa. Çürümek ne sancılı bir süreçmiş meğer. Niçin dökerdi o güzelim yapraklarını ağaçlar; onları böyle karın, soğuşun, nemin altında niçin bozulmaya terkederdi? Yapraklar hiç hissetmez miydi bu çürümeyi; o nedenle mi mevsimlerin geçişine sessizce teslim olurlardı? Yoksa biz mi duymuyorduk onların çığlıklarını?

Sonra sokağa çıktım. Nemli asfaltta yürüdüm bir süre. Çıplak ağaçların, kurumuş otlarla kaplı tarlaların, etrafı yüksek duvarlarla kaplı villaların önünden geçtim. Ahşap bir çitle çevrili bahçe içinde sıvası dökülmüş kulübenin önünden geçerken seni bıraktığım o sofayı hatırladım. Hani küçücük evimiz vardı ya, senin bana bir rüya gibi geldiğin yer, toprak ve taştan yapılmış, kireçle sıvanmış, annemin avlusunda, kocaman leğenler içinde elleriyle çamaşır yıkadığı, babamın, yağmur yağdığında akmasını diye silindir şeklinde kocaman bir taşla toprağını sıkıştırdığı dam üzerinde oyunlar oynadığımız, iki göz evimiz; işte o kulübeyi görünce onu hatırladım. Dış kapının açıldığı uzunca girişin iki yanındaki küçücük odalarıyla insan yüzüne benzetilmiş de o nedenle mi iki göz bir sofa denilirdi böyle evlere, bilmiyorum. Ama seni ne zaman hayalimde canlandıracağ olsam, elinde ne olduğunu bir türlü seçemediğim oyuncakla o sofada buluyorum.

Unutuyordum, bir sarmaşığa rastladım yürürken. Soğuktan biraz morarmışsa da yaprakları hâlâ yeşil rengini koruyordu. Beton duvarı nasıl da sarıp sarmalamıştı bir görsen. Hep taze kal diye fısıldadı kulağıma. Gerçekten. Yanımda olsaydın eminim sen de duyardın. Peki dedim, söz verdim ben de gülümseyerek. Bu uzak zamanlar sona erdiğinde seni götüreceğim o sarmaşığın yanına. Bir yaprak kopardım dalından ve zarfın içine koydum; gel diye. (20 Ekim 2016)